

עין משפט
נר מצוה

לב:

השולח פרק רביעי גיטין

מסורת הש"ס

והוא אומר הילוך כמה שאמרתי ואמר רב נחמן כיון שהגיע גט לרזי
מגורשת אלמא אעילויה דדידה הכס והיא שרויה לגרשה חסדי
ליה עילויה אבל כהן שמגלה דעתו שחפץ בצניעותו היינו עילויה דדידה
ורש"י פי' בכרימות (דף טז.) דגרסינן הכס כמו בשמעתי ולא פריך
מאי אפסי דלא אמר כלום דכי אמר
ר"ל במתנת מטלטלין לכיון דלאו
ליריה הו' אי אפסי לשון הפקר
ומפקירם אבל זה לא הפקיר את
השדה אלא אומר איני חפץ שהיא
המתנה קיימת אלא מסיפא פריך
דקמי גטלה היא אינה מתנה דבריו
קיימים ולשכר משמע ומורה לא
קיבלה לשם מתנה והודלת בעל דין
כמתנה עדים דמי מאי לאו דבריו
קיימים והדרה למרה אלמא היכא
דלאמי דבריו דמרה למרה ומשני לא
דבריו קיימים ולא הדרה למרה והוא
הדין דהוה מני למרוזי דהיא דריש
לקיש כיון שעבר וזה הו' הפקר אבל
כהניא דרב שם דמודה שלא אמר
בה מעולם הו' דמרה די יתיב איש
אלמא דמקבלי לה מיניה ואי לא
לא הוה מתנה דמי משני הכס
אקושי אחריתי ומיהו השתא מפני
שפיר בלאו הכי ובתר הכי פריך
מחומי למכרו דין דכרס אין לי על
שדה זו וידי מסולקת הימנה לא אמר
כלום פריך שפיר משדה אמטלטלין
דכשדה שהיא שלו איירי כדפי'
בקונו' האומר למכרו שהוא שומק
עמו דלא שייך למימר דעתו שלא
תהא המתנה קיימת כמו כהניא
דרב שם ואי לשון אי אפסי הו'
הפקר משמטליס איכא ידי מסולקת
הימנה כשדה שלו הו' נמי הפקר שאי
אפשר לומר שרויה לומר בענין אחר
וזמא' לא אמר כלום:

שפי לטעות משמע. ויכין דהכי הוא סתמא דמילתא כי טעין איניש
מילתא דמהני כמילתיה קא טעין: כרי הוא כשליח בגט. ואם
צטלה הנותן קודם שמגיע ליד המקבל כרי היא בטלה: ה"ג נפקא
מינה להולך לאו כוזי דמי. ואע"ג דמתנה זכות הוא מני למיחר
דהולך לאו כוזי דמי: דפלי. נשען:
בעל מכו. אם אמר בעל ולא
אמר הוא מהו לשעבר משמע ואין
בדבריו כלום כיון דלא אמר הוא או
דילמא בלא הוא נמי צ" לטעות משמע
ולישנא דלאמי ציה קאמר: אינו
משמע דהוא אינו מצטלו
אלא מעיד צו שווא פסול והא לא
חזינן ציה פסול ויתקיים בחומי:
חרס הוא חרסם הוא לא אמר
ללוס. לכל לשונות הללו לשעבר
הוא: כרי הוא חרס מכו. להבא
משמע או לשעבר משמע: מאי שנא
מכרי הוא הקדש. דקיי"ל דהי הקדש
בכמה דוכתי דמנן בדברים (דף טז.)
אם שלי הן הרי הן מוקדשים לשמים
ובכפוק מני מנן בה הרי הוא מופקר
לכל מי שאחפון' אלמא להבא משמע:
חוזר ומגרש בו. אם נמלך הבעל
לחזור ולגרש בגט שצטלו: או אינו
חוזר ומגרש. צו אמרין בעל גיטא
והוה ליה חכפסא או דילמא שלימותא
דשליח הוא דבעיל ליה עד הדקר
ומשוי ליה שליח אבל גיטא לא בטיל:
כרי יוסנן דאמר חורס. נקדושין כפרק
האומר למכרו אמר להבא המקדשי לי
במעוה הללו לאחר שלשים וחזרה בה
במון שלשים בטלו הקדושין האולי
ועטלתן קודם שיהו חלין ה"ג ליבעיל
גיטא: דיבור ודיבור הוא. מתחילה
היתה מתקדשת על ידי הדיבור
שנמלאתה נקדושין אמי דיבור של חורה
ומצטלו דיבור ומיהו המעוה לא בטלו
שחס חור וקדשה בן מדהנה מקודשת:
והכל נהי. האי דלמר דיבור הוא
לשליח הוא דצטליה שלא יהא שלוחו לגרשה בגט זה דלמי דיבור ומצטלו
דיבור אבל גט שהוא בעין אינו נפסל: בפני כמה הוא מצטלו. קודם
תקנת רבן גמליאל: בפני שנים. דכשלתא בני דישא דממונה בניי ששה
אלא הכא ארדועי בעלתא הוא ובתרי סגי: מוסרני לסס. לקמן (דף לו.)
הוא כפרקין בני פרוזבל שהוא מוסר שטרותיו לצ"ד דליהו לא
מצע ליה לצ"מ אלא הבי"ד והן יורדין לנכסיו ולא קרינא ציה לא יגוש':
פלוגי

גליון הש"ס

מוסף רש"י

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

תוספות ר"ד

אמר רב ששת ואמר לה
יצויה לא יחזיר לא יעביד לא
ישלח לא יגרש יהו חרס
יהו חרס דבריו קיימין
אני מועיל אני מחזיק אני
פסול אני משלה אני
מגרש חרס הוא כחרס
הוא לא אמר כלום. פי'
אוחן שחן לישן ביטול הן
לעשר ואלה שאינן לשון
ביטול אין לעבוד אלא
במקצת עולו לעו שאנו
בשר ודם ואת רואים שהיה
כשר הילוך לא אמר כלום
איבעיא ליה הרי הוא
בחרס מהו פי' האי לישנא
להבא משמע או לשעבר
א"ל רבנא לרב אחא מ"ש
מהו הוא הקדש הרי
הוא הפקר פי' דרשמת
להבא כאילו אמר ר"ד
הקדש הוא הפקר דבריו
קיימין והיה הכא נמי ר"ד
הוא חרס להבא משמע
ודבריו קיימין: אמר רב
ששת מקבל מתנה שאמר
לאחר שכחת מתנה זו
לירי מתנה זו ובטלתה
בטלת לא אמר כלום פי'
דנין לישנא להבא משמע
וכון שכבר וזה בה שלו
הוא ואינו יכול להוציא
משהו עד שיקנה לאחר
ואם יש לו בעל חוב
גובה מתנה בטלה היא
אינה מתנה ואי אפסי בה
דבריו קיימין פי' שלשונות
לשעבר משמע שהיא
בטלה מקודם לכן משעה
שקבלתה אינה מתנה ואין
אחרת) אפסי לקביל
וכן שהיה צדוק מעיקרו
אכל אם חתק הלבטק
צדוק נמלך הוא וכבר
קנה המקבל ואינו יכול
להוציא משהו עד שיקנה
לאחרים לקביל
גמר ובי"ח גובה מתנה
המתנה כשליח הגט לטא

